

La millor història d'amor (II)

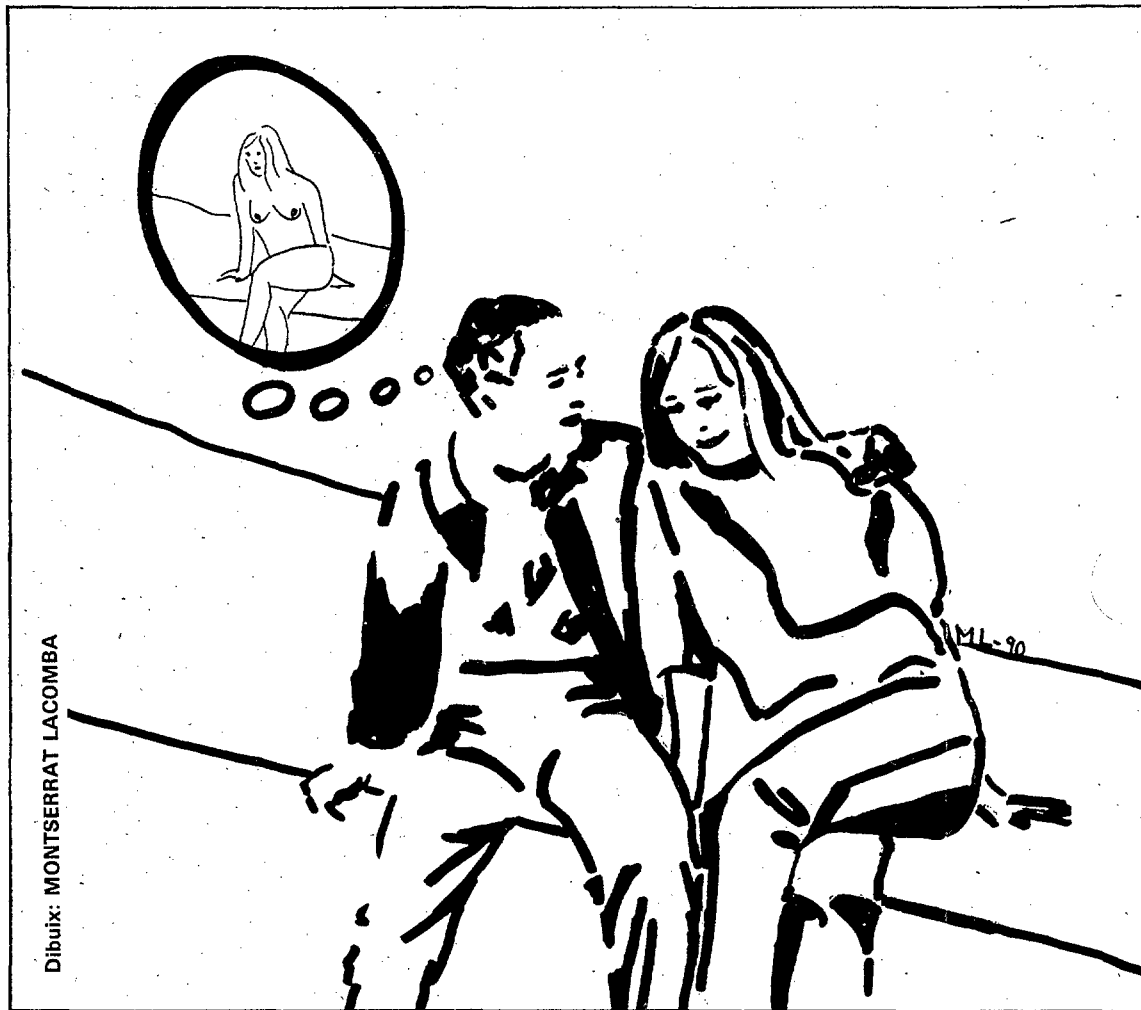
AGUSTÍ CASANOVA I MASFERRER

Aquest segon article completa el que vaig publicar dimecres passat sobre una experiència que s'està realitzant entre escolars de la comunitat valenciana per conèixer quins són els seus posicionaments ideològics, morals, davant l'existència humana. La setmana anterior vaig parlar de com viurien, de com interpretarien les noies la seva millor història d'amor; avui, doncs, toca explicar quin significat té per als joves la millor història d'amor que els hi pogués passar.

Pels nois les històries sentimentals solen ser efímeres (les noies, sempre més realistes i millor connectades al món de veritat descriuen relacions de llarga durada), sensuals, han servit com un pretext per projectar-hi la seva gran obsessió sexual. La sentimentalitat femenina és substituïda per l'eroticisme. Les històries dels nois són històries desproblematitzades, sembla que l'únic inconvenient és trobar un espai per poder anar a fer l'amor. En canvi, les noies sempre li atribueixen al seu xicot ideal, al seu gran amor, la possessió d'un cotxe, en el qual s'escenifica el moment més càlid, més íntim i emocionant.

La bellesa física de la noia és molt important. La retraten en tota riquesa de detalls: el color dels ulls, dels cabells, la gràcia de les corbes del seu cos, etcètera. Moltes vegades les dades que em proporcionen aquestes descripcions em fan pensar que es tracta més d'una estrangera, una nòrdica, sueca, per exemple, que no una nativa. Aquesta apreciació lliga més amb la idea d'una aventura eròtica que no pas d'una autèntica història d'amor. No és gratuït que molts nois situïn el relat dins d'un viatge a unes illes paradisiàques i exòtiques, o durant un viatge a París, o a ple estiu a la platja.

Per altra banda, la protagonista a més de ser una super-girl, és una experta en l'art amatori, i, curiosament, sol ser ella la que els excita. O bé els nois consideren que les turistes gaudeixen d'un costumisme sexual més liberal (la qual cosa, en el fons, ells desaproven considerant-ho propi d'unes noies de moral esgarrada, puix la seva història d'amor és de curta volada i no sol concloure amb matrimoni), o avaluen que una història tan xopa de sexe no podria ser viscuda amb una catalana, o, m'atreveixo a manejar una altra hipòtesi: ells inconscientment o deliberadament reconeixen la seva mancança d'activitat genital, la seva inexperiència, i, en conseqüència, ella ha d'adoptar una actitud iniciàtica, però donant a entendre que ells la deixarien gràtament satisfeta. Sovint es revela que els nostres joves no tenen ni la més lleugera idea de la sexualitat fem-

nina i insolentment es pensen que coneixen la psicologia de la noia perquè han vist una pel·lícula pornogràfica.

És també curiós constatar que els nois es creuen superiors a les noies. En aquestes edats la qüestió sexista està molt més ben entesa entre les noies que no pas entre els adolescents. Ells les veuen febles, ensarconables, les poden enamorar amb la força seductora de la seva mirada profunda i captivadora, o amb el seu físic musculós i atlètic. O simplement les enlluernen amb el cotxe luxós i ràpid, o amb un apartament a la costa, o, fins i tot, convidant-les a un bon sopar.

M'ha sobtat bastant haver llegit en uns quants treballs que el contacte eròtic es produeix sempre després d'un bon àpat. Com una cloenda perfecta que ve al darrera d'una gastronomia sibarita en un restaurant íntim i romàntic, amb l'espelma corresponent sobre la taula i algun que altre gemec de violí. Són uns «comodons»...

Molts nois que han volgut presentar com la protagonista de la seva història d'amor una noia amb la qual es casaran, sorprenentment, a aquesta noia l'han salvat en un incendi o un naufragi. Per ser just, també, haig de deixar escrit que

alguna vaileta també desitja ser salvada, per exemple, s'ofega dins del mar i una mà intrèpida la rescata, darrera la mà, hi ha el príncep encantat, el gran heroi blau de la seva vida. En aquest cas el significat de «salvar» és diferent entre ambdós sexes. Per la noia connota sortir d'un estat desagradable, la solteria, i casar-se. Pel noi «salvar» la pobresa naufraguen troben, entremaliadament, una illa deserta en la qual es gratifiquen reciprocament una llarga estada fins que un vaixell els recull. En canvi, les noies, més pudoroses, un cop estavellat el vaixell són immediatament recuperades per una altra embarcació.

L'absència de sexualitat en les històries d'amor vistes per les noies és diametralment oposada a la gran càrrega eròtica dels relats masculins. La sexualitat no s'ajorna mai, llevat d'alguns casos en els quals no té tant o cap significat, suplint-la per valors morals com la tendresa, la intel·ligència, la bondat, etc.—. El noi entra en el bar, la veu, s'adona que ella és molt bonica i simpàtica, prenen unes copes, i l'escena

següent ja és el llit, l'interior d'un cotxe, o la platja. Un noi, amb molt mal gust i amb menyspreu cap a les dones, ha escrit aquesta reflexió:... «encara no m'explico per què no invento aquestes formidables sensacions».

Vull reproduir un curt relat escrit per un jove i que em sembla representatiu de les expectatives masculines: «Per mi la millor història d'amor que em podria passar seria que un dia d'aquells d'estiu em trobés amb una noia atractiva, ben feta, que em fos desconeguda, i així com si ens coneguéssim de tota la vida ens agaféssim per la mà i passegéssim per una platja solitària, amb el soroll de les ones, el cel vermellós, el sol que s'anés amagant tranquil·lament. Ens estiréssim a la sorra i ens miréssim mútuament, a més de contemplar tot aquell paisatge meravellós. Amb una lleugera brisa marina. I que ella em comencés a fer manyagues i passéssim una nit tots dos junts sense que ningú no ens molestés. Llavors a l'endemà de matí marxéssim per allà on havíem vingut després d'haver fruit d'aquella deliciosa i tranquil·la nit».

LETRES

TEODOR SOLANS I SALAFRANCA

Mutisme

A Saragossa s'han celebrat recentment les V Jornades de defensors del poble i en les quals participaren Álvaro Gil Robles, Defensor del Poble; el Sindic de Greuges, Frederic Rahola; el de Justícia d'Aragó, Emilio Gastón; el Defensor del Poble d'Andalusia, Manuel Conde; l'Ararteko del País Basc y el Provedor de Justícia de Portugal, Àngelo Vidal. Un dels punts més importants tractats en aquests jorns va fer referència al silenci administratiu que, com tots sabem, és donar la callada per resposta i que solen practicar bastant tota mena d'estaments oficials com a forma evasiva a consultes o interposicions formulades per ciutadans a nivell municipal, provincial, autonòmic i estatal, ja que, a l'hora de jutjar-los tots, se'ls ha de donar el mateix tracte.

De monstruos va qualificar el senyor Gil Robles el silenci administratiu, cada dia més abundant al nostre país. El mutisme burocràtic és quelcom que ha de desaparèixer de les nostres esferes de govern i al qual cal posar remei com més aviat millor. Com recordà el senyor Gil Robles, afortunadament no ens trobem encara tolerant un Estat autoritari, sinó democràtic, i això obliga que no es pot deixar de contestar un ciutadà que s'adreça a les instàncies oficials. És sobradament conegut l'apilament de dossiers sense resoldre en molts dels serveis de l'Administració. És un problema greu que els governants tenen l'obligació de solucionar en bé dels administrats. Segons els defensors del poble reunits a la capital d'Aragó, la violació dels drets fonamentals dels ciutadans té major basament a la mateixa col·lectivitat, més que a l'Administració. I segons els nostres representants i defensors, els drets dels estrangers són vulnerats preocupantment, quan haurien d'ésser respectats exactament igual als dels nadius del país. Les queixes presentades pels habitants no solen ser diversificades entre les distintes autonomies. Un alt percentatge té a veure amb les administracions públiques i també amb el medi ambient, qüestió que cada dia és més preocupant arreu de totes les comunitats autonòmiques. Moltes de les protestes són generades pel sector de la sanitat a nivell estatal, amb el reconeixement unànime que es tracta d'una de les administracions més complicades. Són nombroses les persones que tenen accés a la Seguretat Social i està palès que la nostra infraestructura ha estat durant molts anys deficient i encara existeixen greus problemes per resoldre com són els serveis d'urgència arreu d'Espanya, a pesar de les millores positives apuntades pel Defensor del Poble. En aquest aspecte hem de millorar considerablement. No hi ha dubte que la implantació de defensors del poble a nivell autonòmic i estatal ha proporcionat al ciutadà un caliu a les seves imputacions, i, segons dades facilitades a l'acabament d'aquestes sessions de treball dels defensors de cinc comunitats autonòmiques, un quaranta per cent de les denúncies són acceptades a tràmit i un vuitanta per cent d'aquestes últimes tenen una resolució positiva.

CARTES DEL LECTOR

Futbol i violència

Avui el meu treball no és l'habitual que acostumo a enviar al diari, avui és una carta amb prec de publicació, promoguda per un català, un afeccionat al futbol i simpatitzant veterà del FC Barcelona. El tema no pot ésser altre, són les violències desenvolupades en el transcurs de la final de la Copa del Rei, disputada entre el Reial Madrid i el Barça.

La immensa alegria pel triomf aconseguit pels jugadors blau-grans es va veure entelada per la violència generada en el terreny de joc, a les grades i als carrers de València.

En aquesta ocasió, la passió per la final de la Copa del Rei va arri-

bar a nivells d'irracionalitat i el més trist és que aquesta bestialitat va estar alimentada per alguns dels actors de la final que, més que jugadors, semblaven gladiadors de l'època romana. I per si no hi havia prou llenya al foc, algun personatge intentà reavivar el caliu, després d'unes hores de foc, amb unes declaracions de mal gust, impròpies d'una persona normal i més d'un professional del futbol.

Hom no pot entendre el perquè d'aquests actes vandàlics produïts en vies ciutadanes sense solta ni volta. Abonyegar cotxes aparcats a les voreres de les vies de circulació, trencar vidres i apedregar establiments és ja una fórmula corrent per festejar un triomf per un determinat sector de joves afeccionats que diu estimar el Barça, promotors d'aquests fets monstruosos, juntament amb joves

afezionats del Reial Madrid. Són ganés de fer mal, de destrossar, d'actuar com a persones trastocades en les seves facultats mentals.

Tots, menys ells, entenem aquestes qüestions com a perjudicials per l'esport i la imatge dels clubs que diuen defensar (?), i encara menys diuen a favor del seny català tantes vegades manifestat com a mostra d'orgull dels ciutadans de Catalunya.

Milers de catalans esperem de les autoritats una solució definitiva a l'acció bàrbara d'aquests endimoniats. No tenen justificació ni perdó possible. Si cal s'ha de recloure'ls amb privació de llibertat, els dies de futbol o actes esportius on hi hagi el temor d'accions punibles, ja que són sobradament coneguts els autors d'aquestes salvatjades que sempre actuen en grups nombrosos, mai en el ter-

reny individual.

Gràcies, amic director, per la teva condescència.

Teodor Solans

Sardanes a Caldes

Hem rebut amb sorpresa la notícia difosa per força mitjans de comunicació (ràdio, televisió i premsa escrita) en què es comunicava que ahir, dia 8 d'abril, a la vila de Caldes hi havia 2 audicions de sardanes a càrrec de la cobla la Principal de Llagostera, la qual cosa és totalment falsa, ja que en cap moment la nostra entitat no havia previst de celebrar aquests actes, amb la qual cosa no ens podem fer responsables de la no celebració d'aquestes audicions, que varen ocasionar desplaçaments innecessaris fins a la nostra vila d'algunes

persones que comptaven poder puntejar sardanes en alguna de les nostres places.

Que quedi clar que no és el primer cop que la nostra entitat organitza, segons la premsa, audicions que mai no s'han realitzat (p.e.: un divendres del passat estiu...). En canvi, en moltíssimes altres ocasions, fem arribar als mitjans de comunicacions els actes que realment organitzem, sense que aquests puguin veure la llum pública.

Demanant des d'aquí als mitjans de comunicació que tinguin en compte que, des de les seves planes, poden fer moure a moltíssims sardanistes i que, informant erròniament, fan un pobre favor al món de la sardana.

Agrupació de Sardanistes (Caldes de Malavella)